

Hồi 31

Cách Vật Truyền Công Hạ Chương Môn

Phi Đạn Bể Huyết Kinh Yêu Nghiệt

Phùng Lâm thắng được trận này, quần hùng đều cả mừng, Tào Cẩm Nhi càng biết ơn bà ta hơn, Phùng Lâm lui trở về, Tào Cẩm Nhi liền bước tới nghênh đón, tông sư các phái cũng không biết có nội tình nên cũng ngợi khen bà ta. Ngay lúc này, Phùng Lâm chợt nghe có tiếng bật cười, tựa như có người kể miệng bên tai bà ta mà cười, Phùng Lâm cả kinh nhưng chỉ thấy tông sư các phái đều ngồi nghiêm nghị, thần sắc vẫn như thường, hình như ngoại trừ Phùng Lâm chẳng ai nghe được tiếng cười này. Phùng Lâm biết khi Mạnh Thần Thông hí lộng Thống Thiên thượng nhân cũng đã dùng công phu Thiên độn truyền âm, bà ta chợt dạ nhủ thầm: “Chả lẽ Mạnh Thần Thông cười lạnh với mình?” nhưng lập tức nghĩ lại: “Nếu có người ngầm giúp mình, người đó tuyệt không phải là Mạnh Thần Thông; nếu Mạnh Thần Thông biết thì sẽ không thể nào để yên, làm sao chỉ cười lạnh với mình?” và lại tiếng cười ấy hình như không có ý xấu, không giống như cười lạnh, trong lòng bà ta chợt nảy ra ba câu hỏi, thứ nhất phải chăng vừa rồi có người giúp mình? Thứ hai, ngoại trừ Mạnh Thần Thông còn có ai biết Thiên độn truyền âm? Thứ ba nếu quả thực có người ngầm giúp mình, tiếng cười ấy đương nhiên là của y, tại sao y lại tỏ vẻ bí hiểm như thế?”

Khi Phùng Lâm đang trầm tư thì phía Mạnh Thần Thông lại có một người bước ra khiêu chiến với phái Võ Đang, người đó chính là Li Khảm kiếm Đồ Chiêu Minh ở đảo Trường Minh miền Đông Hải.

Chỉ nghe y lớn giọng nói: “Từ lâu đã nghe nói bảy mươi hai đường Đoạt mệnh kiếm của phái Võ Đang uy lực vô cùng, tại hạ không biết tự lượng sức mình, muốn mời bậc cao minh trong phái Võ Đang ra thỉnh giáo”. Trong chương môn các phái, Lôi Chấn Tử là người trẻ tuổi nhất, hiểu biết còn nông cạn, không biết lai lịch của người này, nghĩ bụng mình là chương môn đương nhiên không tiện ra đấu, đang định chọn một sư đệ công lực cao nhất ra ứng phó, chỉ nghe Đồ Chiêu Minh cười ha hả rồi nói tiếp: “Mấy trận trước đều là đơn đả độc đấu, nếu cứ

tiếp tục như thế thì e rằng sẽ rất tẻ nhạt, nghe nói Cửu cung bát quái kiếm trận của phái Võ Đang uy lực vô song, xin mời Lôi chưởng môn xuất lĩnh bậc cao minh của quý phái bày trận này để tại hạ mở rộng tầm mắt!” Cửu cung bát quái kiếm trận của phái Võ Đang là dùng chín người tinh thông Liên hoàn đoạt mệnh kiếm bày theo phương vị cửu cung bát quái, từ cuối thời Minh, sau khi Hoàng Diệp đạo nhân của phái Võ Đang sáng tạo ra bộ kiếm trận này, hơn một trăm năm qua chỉ dùng ba lần, một lần là đối phó với nữ kiếm khách Ngọc La Sát, một lần là đối phó với vợ chồng đại ma đầu Hàn Chung Sơn, Diệp Hoàn Ba. Lần cuối cùng là cách đây hơn mười năm, khi Mạo Xuyên Sinh khai đàn kết duyên ở núi Nga Mi, đã bày trận này để đối phó với chín tên đệ tử của phái Linh Sơn. Sở trường của Liên hoàn đoạt mệnh kiếm là nhanh nhạy kín kẽ, nếu chín người tinh thông Liên hoàn đoạt mệnh kiếm cùng đánh ra thì hầu như không hề có sơ hở, cả ruồi cũng bay qua không lọt, chưởng môn của các phái ở đây cũng chưa chắc dám một mình một ngựa xông vào trận này, thế mà nay Đồ Chiêu Minh lại đòi Lôi Chấn Tử đích thân ra giữ trận!

Đồ Chiêu Minh vừa nói ra câu ấy thì Nhân Vân đạo nhân, một trong ba trưởng lão của phái Võ Đang và Kim Quang đại sư của phái Nga Mi đều không khỏi lạnh mình.

Té ra Đồ Chiêu Minh là đệ tử của chưởng môn phái Linh Sơn Hàn Chung Sơn, mười năm trước khi trưởng lão phái Võ Đang Mạo Xuyên Sinh khai đàn kết duyên lần cuối cùng, một sư đệ của y tên là Diệp Đại Nhậm dắt đồng môn phái Võ Đang kiếm trận, lần đó Đồ Chiêu Minh không xuất hiện, sau khi phái Linh Sơn đại bại, Đồ Chiêu Minh mất dạng trên giang hồ, sau đó rất lâu có người đồn rằng y bán một kiếm khách ẩn cư ở miền Đông Hải làm thần. Kim Quang đại sư tuổi đã bát tuần, cùng một thời với Hàn Chung Sơn, biết Đồ Chiêu Minh là người giỏi nhất trong số các đệ tử của Hàn Chung Sơn, cả chưởng môn sư huynh của y mà cũng không bằng, nay y mai danh ẩn tích hơn mười năm, đã dám xuất hiện ở Trung Nguyên thì chắc là cũng đã luyện được một môn tuyệt kỹ võ lâm. Nhân Vân đạo nhân là sư thúc của Lôi Chấn Tử, năm xưa đã từng chứng kiến vợ chồng Hàn Chung Sơn và đệ tử phái Linh Sơn đại bại. Bởi vậy sau khi nhận ra Đồ Chiêu Minh thì lập tức hiểu ra y đến là để báo thù cho sư phụ và sư huynh. Nhưng nghĩ bụng dù y giỏi đến mức nào cũng chẳng hơn được sư phụ của mình, bởi vậy vẫn còn vững dạ.

Lôi Chấn Tử nghe Đồ Chiêu Minh yêu cầu mình chủ trì kiếm trận thì không nén được lửa giận, nếu không vì thân phận chưởng môn thì đã phát tác, thế rồi y

hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Kiếm trận của tề phái chỉ tiếp đãi cao nhân đương thế, các hạ huênh hoang như thế chắc là có bản lĩnh kinh thế hãi tục, có lẽ cũng đủ gọi là cao nhân, nhưng đây là lần đầu tiên ta nghe tên của các hạ, dầu thế nào đi nữa cũng coi như mới gặp mặt một lần, ta không thể phá lệ, các hạ cứ tỉ thí trước với môn hạ của bốn môn một trận!” Lôi Chấn Tử nói xong thì Đồ Chiêu Minh cũng hừ một tiếng, nói đầy vẻ kiêu ngạo: “Ta đương nhiên không phải là cao nhân đương thế, nhưng cũng chưa chắc cần cao nhân mới có thể phá nổi kiếm trận của quý phái, rốt cuộc lợi hại như thế nào cũng phải gặp rồi mới biết, ta chưa bao giờ rút lại lời đã nói!” hai người đều giận dữ, Nhân Vân đạo nhân khuyên rằng: “Lôi chưởng môn, Đồ huynh là đệ tử của chưởng môn phái Linh Sơn Hàn Chung Sơn năm xưa, sư phụ, sư huynh của y đều từng ấn chứng võ công trong kiếm trận của bốn phái, bởi vậy chưởng môn nên phá lệ lần này”. Đồ Chiêu Minh ngẩng đầu lên trời cười nhạt, ý như muốn nói: “Nay các ngươi mới biết lai lịch của ta ư?” Lôi Chấn Tử cố nén lửa giận, nói: “Nếu sư thúc đã nói thế thì cũng được”. Rồi gọi ra chín đệ tử, ba người là sư đệ của mình, ba người là sư đệ của mình, ba người là đệ tử của mình, y bảo chín người ấy lập thành kiếm trận rồi cười lạnh: “Nếu tôn giá đã bảo như thế thì xin mời thử xem, Tùng Thạch sư đệ, các người phải cẩn thận tiếp đãi cao nhân!” trong khoảnh khắc kiếm trận đã bày xong, Tùng Thạch đạo nhân là nhân vật võ công cao cường trong đời thứ hai của phái Võ Đang, tiếng tăm chỉ kém chưởng môn sư huynh, Lôi Chấn Tử bảo y thay mình chủ trì kiếm trận coi như đã coi trọng Đồ Chiêu Minh, Đồ Chiêu Minh hừ một tiếng, lạnh lùng bảo: “Lôi chưởng môn không chịu vào trận, chắc là vẫn cho rằng Đồ mỗ vẫn chưa có tư cách thỉnh giáo, nếu Đồ mỗ may mắn xông ra khỏi kiếm trận của quý phái...” Lôi Chấn Tử không để y nói xong thì đã cắt lời: “Có tới đâu thì hay tới đó, bây giờ Đồ tiên sinh vẫn chưa bước vào kiếm trận, hình như nói những lời đó còn quá sớm?” lời lẽ của hai người lạnh lùng đến cực điểm, Đồ Chiêu Minh tựa như không thèm để ý đến Tùng Thạch đạo nhân, chưa vào trận thì đã nói đến chuyện sau khi phá xong trận, còn Lôi Chấn Tử thì ý muốn nói y chưa chắc có bản lĩnh phá trận.

Đồ Chiêu Minh biến sắc, hừ một tiếng rồi lại cười ha hả: “Ông nói cũng phải lắm, có tới đâu thì hay tới đó, lát nữa sẽ tính!” tiếng cười của y đầy tự phụ. Thế rồi Đồ Chiêu Minh tuốt kiếm ra khỏi vỏ lập tức xông vào trận! Thanh kiếm này của Đồ Chiêu Minh rất đặc biệt, thông thường đoản kiếm dài hai thước tám mươi phân, trường kiếm dài ba thước sáu phân, thanh kiếm của y thì dài đến hơn bốn thước, nhưng độ rộng chỉ có bằng ba ngón tay, thanh kiếm ánh lên sắc màu đỏ. Nhân Vân đạo nhân nghiên cứu rất kỹ về các món binh khí, thấy thế thì không

khỏi sống người, thậm nhủ: “Thanh kiếm của y trông kỳ quặc đến thế, chỉ e thực sự đã luyện được công phu tà dị nào đó”. Đồ Chiêu Minh lia thanh trường kiếm bước vào từ cửa Tốn, người giữ cửa tốn là một sư đệ của Lôi Chấn Tử tên là Lăng Nhất Tiêu. Lăng Nhất Tiêu giờ ngang trường kiếm trước ngực, lùi ra sau một bước để cho y vào trận, chỉ nghe vù một tiếng, Đồ Chiêu Minh đâm kiếm tới tựa như có một luồng gió nóng lướt tới, Lăng Nhất Tiêu thất kinh lập tức phát động trận thế, người giữ hai cửa Càn và Chấn lao tới, hai kiếm đâm ra đê kiếm chiêu của Đồ Chiêu Minh, buộc y tiến vào ở giữa, lập tức kiếm quang tung bay vây lấy y trong trận! Nội công của chín người này đều đã có hỏa hầu, tuy quái kiếm của Đồ Chiêu Minh có thể đánh ra gió nóng nhưng cũng không thể đả thương được họ, ai nấy đều giữ kiếm trận chặn kẻ địch, Đồ Chiêu Minh dù xông tới hướng nào cũng như đụng phải một rừng kiếm, dù y tả xung hữu đột cũng không thể nào xông ra, chín thanh kiếm của đệ tử phái Võ Đang như kết thành một màn kiếm dày đặc! Lôi Chấn Tử thấy bên mình chiếm được thượng phong thì cười lạnh: “Gã này cứ khoác lác, tôi tưởng y có bản lĩnh gì, té ra cũng chỉ là thế!” Nhân Vân đạo nhân đứng bên cạnh nói: “Đừng khinh địch, bộ pháp của y cũng bước theo phương vị Cửu cung bát quái chẳng hề rối loạn, chỉ e y đang dụ địch!” Lôi Chấn Tử nói: “Kiếm trận của chúng ta kín kẽ như áo trời, nếu y dụ địch thì kiếm trận càng chặt, lúc đó chính là tự chuốc lấy thất bại!” Nhân Vân đạo nhân trầm ngâm không nói, chỉ cảm thấy Lôi Chấn Tử quá khinh địch, nhưng trận thế này đúng là kín kẽ không có sơ hở cho nên cũng yên tâm.

Một lúc sau chỉ thấy Tùng Thạch đạo nhân lia cây trường kiếm phát ra tín hiệu nghịch chuyển kiếm trận, chín thanh kiếm vùng vẫy như bầy rồng dồn Đồ Chiêu Minh tiến gần vào vị trí cửa Tử, chỉ cần bị buộc vào cửa Tử thì dù có tài cao bằng trời cũng khó phá. Lôi Chấn Tử nói: “Sư thúc, thế nào?” Nhân Vân đạo nhân hơi gật đầu, nói: “Trận này có lẽ cũng không đến nỗi thua”. Lúc này Nhân Vân đạo nhân cũng tưởng rằng chắc chắn đã thắng, song ông ta hơi ngạc nhiên, từ sau khi Đồ Chiêu Minh xông vào kiếm trận toàn là thấy đệ tử bốn phái chiếm thượng phong tựa như chẳng phải là một cuộc ác chiến, nghĩ chưa dứt thì chợt nghe Đồ Chiêu Minh hú dài một tiếng, trường kiếm chỉ tới, ở mũi kiếm đột nhiên bắn ra tia lửa, Lăng Nhất Tiêu đang xông tới thì bị lửa tấp cháy nửa mặt, Đồ Chiêu Minh phá được một người thì cây trường kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, kiếm trận Cửu cung bát quái lập tức đại loạn! Lúc này mọi người mới nhận ra kiếm pháp của y thực sự rất cao minh, vừa rồi chẳng qua y chỉ dốc ra ba phần bản lĩnh.

Nhưng điều lợi hại nhất vẫn là thanh quá kiếm, hễ thanh kiếm chỉ ra thì có tia lửa bắn theo, đây là lúc trận thế thắt chặt, chín đệ tử phái Võ Đang dồn vào nhau, chẳng có chỗ né tránh, hễ y vừa chỉ một kiếm thì ít nhất có một đệ tử bị thương.

Tùng Thạch đạo nhân phóng vọt người lên, ba người khác cũng phóng tới từ những phương vị khác nhau, họ đang ở trên không trung nhưng vẫn giữ phương vị bốn cửa Càn, Khôn, Chấn, Đoài Đồ Chiêu Minh quát lớn một tiếng, thanh kiếm múa tròn trên đầu, bắn ra một màn lửa đến cả trượng vuông, lúc khói tan lửa ngừng thì chín đệ tử phái Võ Đang đã bị thương ngã xuống đất, Tùng Thạch đạo nhân và Lăng Nhất Tiêu bị thương nặng nhất, mặt đều bị cháy xém, vả lại còn bị mất đi một cánh tay! Hai vai của Đồ Chiêu Minh cũng nhuộm đầy máu, đó là y đã bị Tùng Thạch và Lăng Nhất Tiêu đâm một kiếm, song chỉ là vết thương ngoài da, so với thương thế của đệ tử phái Võ Đang thì chẳng hề chi.

Số là mười năm nay Đồ Chiêu Minh nuôi chí báo thù, đã theo Khảm Li đảo chủ ở miền Đông Hải luyện Khảm li kiếm pháp, ông ta cũng truyền Khảm li kiếm cho y, trong kiếm có chứa hỏa dược, hễ đè vào chui kiếm thì độc hỏa bắn ra, Khảm Li đảo chủ cũng truyền kỳ môn trận pháp cho y. Cho nên Đồ Chiêu Minh mới dám tự phụ khiêu chiến với kiếm trận phái Võ Đang. Trong khoảng sát na kiếm trận khép chặt, y đột nhiên phát huy uy lực của Khảm li kiếm, khiến đệ tử Võ Đang đều bị thương! Đồ Chiêu Minh tuy toàn thắng nhưng y cũng không ngờ kiếm trận của phái Võ Đang lại kỳ diệu hơn y tưởng tượng. Bởi vậy trong khoảng sát na cuối cùng, y mới bị thương.

Phái Võ Đang thua liểng xiểng, Lôi Chấn Tử vừa kinh vừa giận, chỉ thấy Đồ Chiêu Minh chậm rãi bước tới, cười với y rằng: “Đồ mỗ may mắn xông ra kiếm trận của quý phái, Lôi chưởng môn có gì dạy bảo, Đồ mỗ rửa tai lắng nghe!” y nói thế rõ ràng là buộc Lôi Chấn Tử động thủ với mình.

Lôi Chấn Tử tái xanh mặt, hối hận rằng mình đã không đích thân chủ trì chiến trận, lúc này tuy lửa giận ngất trời nhưng Thiếu Lâm và Võ Đang là hai môn phái lớn nhất trong võ lâm, y lại là chưởng môn phái Võ Đang, động thủ với một người đã bị thương dù đã toàn thắng cũng mất sĩ diện, huống chi y chưa chắc thắng nổi Đồ Chiêu Minh! Nhưng nếu không đích thân ứng chiến thì cũng không thể chọn được ai ra nữa, nếu cứ để mặc cho kẻ địch dương oai diệu võ thì càng mất sĩ diện hơn.

Lôi Chấn Tử đè vào chui kiếm, định bước ra chợt thấy có một thiếu niên mảnh khảnh cười hì hì chạy ra lớn giọng nói: “Chưởng môn phái Võ Đang là thân

phận gì, người đã bị thương mà còn dám khiêu chiến? Hừ, cả ta cũng không muốn chiếm tiện nghi ấy!” chàng ta chính là Giang Nam.

Đồ Chiêu Minh nào để ý đến Giang Nam, y trợn mắt lạnh lùng mắng: “Người là cái thá gì mà nói càn như thế, rút đi cho mau, nếu không ta lấy mạng người!” Giang Nam cười lớn nói: “Hay lắm, ta đang định nói với người câu đó, ta đang chờ người đâm tới, đâm nào, đâm nào! Nói mà không làm là con rùa rút đầu!” Đồ Chiêu Minh cả giận, y làm sao giao chiến với một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng đã nói thế nên bị Giang Nam chặn họng, không thể nào cãi lại được bởi vậy cả giận định dùng tay không bắt Giang Nam.

Y chưa kịp ra tay thì Giang Nam đã điểm mũi chân lao vút về phía y, cười hi hi nói: “Lão già khốn kiếp đã bị thương kia, Giang Nam này vốn không muốn chiếm tiện nghi của người, nhưng người huyênh hoang tự đại, nhục mạ ta, ta biết có thắng cũng chẳng vinh quang gì nên cũng đành để cho thiên hạ anh hùng chê cười, ta phải dạy cho người một bài học mới được!” chàng ta tỏ ra như không thèm động thủ với Đồ Chiêu Minh. Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, người đến tiếng đến, Giang Nam đánh ra một chiêu Tinh Hà đảo quyển, kiếm quang từ dưới luồng lên, đâm vào yết hầu của Đồ Chiêu Minh.

Chiêu này của Giang Nam là chiêu số tinh diệu trong Băng xuyên kiếm pháp, công lực của chàng tuy không cao nhưng đây là một chiêu bí ảo vô cùng, Đồ Chiêu Minh không kịp phòng bị nên thất kinh, vội vàng lướt người ra phía sau, Giang Nam cười ha hả, Đồ Chiêu Minh vừa lách người ra thì Giang Nam đã nhảy bổ tới, lúc này Đồ Chiêu Minh đã phòng bị, trở tay đánh lại một kiếm, quát: “Người cười nữa đi!” chỉ nghe keng một tiếng, cây kiếm của Giang Nam bị đánh bật ra, chàng thối lui ra sau mấy bước, Giang Nam kìm người lại rồi cười hi hi: “Lão già khốn kiếp, Giang Nam này vẫn cười đấy thôi! Người làm gì được ta?” nhát kiếm vừa rồi của Đồ Chiêu Minh rất mạnh mẽ, y tưởng rằng Giang Nam không bị thương thì ít nhất cũng bị rơi kiếm, nào ngờ Giang Nam chỉ thối lui ba bước mà vẫn cười hi hi. Đồ Chiêu Minh giật mình: “Tiểu tử này quả nhiên có mấy phần bản sự, mình không thể khinh thường!” vốn là công lực của Giang Nam kém xa Đồ Chiêu Minh, nhiều nhất cũng chỉ được năm phần của y, nhưng Đồ Chiêu Minh trải qua một trận ác chiến, hai tay đều đã bị thương, công lực đương nhiên giảm xuống hai phần, lại thêm Giang Nam được Kim Thế Di truyền cho yếu quyết võ học thượng thừa, cho nên khi đỡ chiêu này chàng đã dùng tự quyết chữ “ngự” tránh thực lấy hư, lại ngự lực đạo của đối phương được hai phần, vì thế công lực

của Giang Nam tuy không bằng đối phương cho nên cũng chỉ thối lui ba bước thì đã tìm được người.

Đồ Chiêu Minh hơi kinh hãi, bọn Trần Thiên Vũ càng thất kinh, họ nằm mơ cũng không ngờ rằng Giang Nam lại nhảy ra khiêu chiến với kẻ cường địch, lúc này thấy Giang Nam tiếp một chiêu chỉ thối lui ba bước, tuy họ bất ngờ nhưng rốt cuộc vẫn thấy chàng không bằng người ta, Trần Thiên Vũ lo lắng trong bụng, bàn với Đường Kinh Thiên: “Tên tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày, cứ lấy tính mạng ra đùa giỡn, làm thế nào đây? Chi bằng bảo y nhận thua rồi chúng ta sẽ ra thay cho y vào”. Ý của Trần Thiên Vũ là muốn Đường Kinh Thiên ra tay cho Giang Nam, Đường Kinh Thiên có Du long kiếm và Thiên Sơn thần mãng binh khí và ám khí đều không thua đối phương, dẫu không thắng được thì ít nhất cũng không bại.

Đường Kinh Thiên nhìn vào trong trận rồi mỉm cười: “Trần huynh đừng lo, Giang Nam là người may mắn, chắc chắn sẽ không thua. Y đối phó kẻ cường địch tà phái như thế này chỉ e còn hiệu quả hơn cả chúng ta!” Trần Thiên Vũ nửa tin nửa ngờ, nhưng Đường Kinh Thiên đã nói như thế thì dù có ép cũng chẳng được bởi vậy chỉ đành xem tiếp.

Đồ Chiêu Minh tiến tới từng bước, nhưng Giang Nam rất lanh lẹ, sau bài học lúc nãy chàng không tiếp chín chiêu của y nữa, chỉ thấy chàng hua chân múa tay, lúc thì lộn người tới đâm một kiếm, lúc thì nhảy vọt lên phun một bãi đờm vào mặt kẻ địch. Chàng đã dùng thân pháp độc môn của Kim Thế Di, thân pháp này quái dị vô cùng, tuy đờm không thể đả thương người, nhưng nếu Đồ Chiêu Minh bị chàng phun trúng thì còn đâu mặt mũi?

Đồ Chiêu Minh tức giận vô cùng, đột nhiên kiếm pháp thay đổi, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là bóng dáng của y, trong chốc lát đã vây Giang Nam vào bên trong, Lôi Chấn Tử thấy thế thì kinh hãi, té ra Đồ Chiêu Minh cũng đi theo phương vị của Cửu cung bát quái để đánh ra bộ kiếm pháp này, mà Võ Đang kiếm trận cũng theo nguyên lý Cửu cung bát quái, trong Võ Đang kiếm trận thì mỗi người chiếm một phương vị, nhưng Đồ Chiêu Minh thì dùng thân pháp cực kỳ thần tốc di hình hoán vị, che kín phương vị lại tựa như chỉ có một người mà bày thành một kiếm trận! Tuy nhiên uy lực không bằng Võ Đang kiếm trận nhưng cũng đã là một môn công phu hiếm thấy, Lôi Chấn Tử tự thấy không bằng, lòng thầm nhủ: “Có lẽ mình ứng phó được với bộ kiếm pháp của y, nhưng muốn thắng thì khó khăn vô cùng!” Giang Nam không hiểu thuật kỳ môn bát quái, Đồ Chiêu Minh thi triển bộ kiếm pháp này thì chàng nhất thời bị vây vào bên trong, vòng

vây càng lúc càng thắt chặt, điều kỳ lạ là chàng không thể thi triển được thân pháp, trong lúc nguy ngập, chàng không dám bốn cột kẻ địch nữa, chỉ ngưng thân đối địch chẳng cười đùa, đương nhiên cũng chẳng phun nước bọt nữa. Trần Thiên Vũ toát mồ hôi lạnh, Đường Kinh Thiên thâm kinh, nhủ rằng: “Hồngбет, hồngбет, đến lúc này mà vẫn chẳng thấy có cao nhân nào ngấm trợ giúp cho y, mình đã đoán nhầm, lẽ nào Giang Nam uổng mạng!” đến lượt Đồ Chiêu Minh cười ha hả, chỉ thấy y đánh gấp từng kiếm tới, lớn giọng nói: “Tiểu tặc, có biết lợi hại chưa?” đột nhiên y lách người di chuyển từ vị Càn sang vị Tốn, hất cây trường kiếm của Giang Nam ra, tay trái xỉa nhanh như điện chớp xuống be sườn của Giang Nam! Vốn là Đồ Chiêu Minh chỉ cần đánh thêm một chiêu nữa có thể đâm thủng người Giang Nam, nhưng y căm ghét chàng đã bốn cột mình cho nên toan bắt sống chàng làm nhục một phen để trả thù, nào ngờ Giang Nam đã học được bản lĩnh Điền đảo huyết đạo, Đồ Chiêu Minh đâm xuống be sườn, Giang Nam cười ha hả: “Ngựa chết ta mất!” rồi trở tay phất lại, năm ngón tay mở ra, chàng đã dùng công phu điểm huyết độc môn của Kim Thế Di, Đồ Chiêu Minh tuy không hiểu sự ảo diệu trong đó nhưng vừa thấy đã biết là công phu điểm huyết thượng thừa, Giang Nam đột nhiên bật cười khiến y đã thất kinh, thế rồi thấy Giang Nam dùng công phu điểm huyết thượng thừa phản công, đương nhiên kinh hãi đến cực điểm, vội vàng lách ra vị Chấn. Dù y lách có nhanh nhưng cũng bị ngón tay của Giang Nam chạm vào, lập tức toàn thân tê rần, y vội vàng vận ba lần chân khí, khí huyết mới lưu thông. Đó là bởi vì công lực của Giang Nam chưa đủ, chứ nếu không cú điểm ấy có thể phá khí công bế huyết của y! Giang Nam thở phì một hơi, lia cây trường kiếm ra, lại cười hì hì: “Lão khốn kiếp, ngươi có biết lợi hại chưa?” Đồ Chiêu Minh tức đến nổi thất khiếu bốc khói, hối hận rằng lúc nãy mình không nắm cơ hội giết phăng Giang Nam cho xong, nay tay chân vẫn còn tê rần, nay muốn thi triển Cửu cung bát quái kiếm pháp thì lực bất tòng tâm, đồng thời y cũng khiếp sợ công phu điểm huyết của Giang Nam cho nên không dám tiến tới gần nữa.

Chỉ thấy Giang Nam cười ha hả rồi lao tới đâm kiếm vào y, Đồ Chiêu Minh nghiêng rằng, lớn giọng quát: “Là ngươi tự tìm cái chết, đừng trách kiếm ta vô tình!” thế là cây trường kiếm chĩa tới, một luồng độc hỏa từ trong mũi kiếm bắn ra.

Đến lúc này Đồ Chiêu Minh mới thi triển uy lực của Li khảm kiếm không phải là vì y nương tay mà chỉ muốn giữ thể diện cho mình. Lúc nãy y đã đại phá được Võ Đang kiếm trận, nay lại giao thủ với một tiểu tử vô danh tiểu tốt mà bị buộc phải dùng kiếm đã là mất thể diện, nếu dùng độc hỏa trong kiếm mà thắng chỉ e bị người ta chê cười.

Giờ đây y đành phải thi triển đòn sát thủ cuối cùng, tưởng rằng độc hỏa phun ra thì Giang Nam không chết cũng bị thương, nào ngờ Giang Nam cũng đã liệu đến y sẽ dùng chiêu này, y vừa chỉ cây trường kiếm thì Giang Nam lộn người ra ngoài, gào lên: “Lão khốn kiếp phóng hỏa đốt người, ôi chao, không xong, may mà ta cũng có báu vật!” Giang Nam lộn người đã nhanh, Đồ Chiêu Minh càng nhanh hơn, khi cây trường kiếm chĩa tới, lửa tấp vào lưng chàng, Giang Nam đột nhiên đỡ tay lại, chỉ thấy một mảng hàn quang bao trùm ngọn lửa, khí lạnh mờ mịt, chỉ trong chớp mắt khói tan lửa tắt.

Té ra báu vật của Giang Nam chính là băng phách thần đạn, trước đây công lực của chàng chưa đủ, U Bình không dám cho chàng sử dụng băng đạn, cho tới khi chàng đánh lui Kim Nhật, U Bình mới biết công lực của Giang Nam đã cao hơn mình một bậc, bởi vậy đã cho chàng năm viên băng phách thần đạn để hộ thân.

Băng phách thần đạn là loại hàn băng vạn năm, khí lạnh của thần đạn chính là khắc tinh của các loại ám khí hỏa dược, Giang Nam vừa phóng ra ba viên băng phách thần đạn, hàn quang khí lạnh ngưng thành màn sương buông xuống. Dù độc hỏa của Đồ Chiêu Minh có mạnh hơn cũng bị dập tắt.

Đồ Chiêu Minh thất kinh, Giang Nam kêu lên: “Có đi mà không có lại là không phải lễ, lão khốn kiếp, ngươi cũng nên tiếp ám khí của ta!” rồi chàng vung tay phát ra hai viên băng đạn còn lại, Đồ Chiêu Minh búng viên đạn thứ nhất vỡ ra, khí lạnh dồn tới bất đồ y rùng mình một cái, lúc đó viên băng đạn thứ hai đã bay vào mồm y. thế là Đồ Chiêu Minh đứng cứng đờ như một pho tượng! Đồ Chiêu Minh có mấy mươi năm công lực, tuy nội công chưa luyện đến cảnh giới thượng thừa nhất, vẫn còn kém những cao nhân như Kim Quang đại sư, Thống Thiển thượng nhân nhưng ít nhất cũng bằng vợ chồng Đường Kinh Thiên, theo lẽ y có thể y có thể chịu nổi một hai viên băng đạn, dẫu cho Giang Nam chỉ muốn làm hao phí chân khí của y, không ngờ y nuốt một viên băng đạn thì đứng cứng đờ ra! Giang Nam đột nhiên thấy bộ dạng của y trông rất quái dị cũng không khỏi chưng hửng, ngay lúc này bên tai chợt nghe một giọng nói rất quen thuộc, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng: “Tên tiểu tử ngốc, còn chưa hạ y!” Giang Nam được người ấy nhắc thì lập tức chạy tới tát Đồ Chiêu Minh mấy bạt tai rồi giật lấy thanh li kiếm kiếm của y ném xuống đầm sâu ở dưới cốc gần đấy! Giang Nam đánh Đồ Chiêu Minh một trận thì cười rằng: “Lão khốn kiếp già mà chưa chịu chết, ta vốn định đâm ngươi một kiếm, nhưng trông bộ dạng ngươi đáng thương như thế, ta lại chưa bao giờ giết người, thôi được coi như may mắn, ta mềm lòng tha cho ngươi!” rồi nhắm vào mông Đồ Chiêu Minh tung một cú đá, Đồ Chiêu Minh chợt bừng tỉnh

thét lớn lên rồi lăn ra cách đó ba bốn trượng! Dương Xích Phù đỡ y dậy, chỉ thấy tay chân của y co rút lại, bước đi cứ tập tễnh, các bậc cao nhân đều biết khớp tay chân của Đồ Chiêu Minh đã cứng lại, tuy võ công vẫn còn nhưng từ rày về sau không thể nào động thủ đối chiêu với người ta nữa.

Người ở phe Giang Nam đều cả mừng, thấy bộ dạng thảm thương của Đồ Chiêu Minh thì đều cười ầm lên, đồng thời hoan hô Giang Nam, Trâu Giáng Hà vui sướng đến nỗi cười toe toét, kéo Giang Nam hỏi này hỏi nọ rồi lại cười rằng: “Huynh quả nhiên không gạt muội, đúng là đã luyện thành võ công trác tuyệt, đánh rất hay! Lúc nãy muội còn lo cho huynh, khi huynh bị y dùng bộ kiếm pháp cổ quái bao vây, nếu y không điểm huyết đạo của huynh mà đâm một kiếm thì không đến nỗi thảm bại như thế!” Giang Nam cười nói: “Huynh đã biết trước y sẽ điểm huyết đạo. Thực ra, muội không cần lo, dù cho y đâm tới huynh cũng có thể ứng phó nổi”. Đương nhiên là Giang Nam khoác lác, nhưng quả thực là tự tin không bị thương nên mới dám khiêu chiến với Đồ Chiêu Minh, bởi vì chàng đã biết có Kim Thế Di ngầm giúp mình, song Kim Thế Di không cho Giang Nam nói ra tên của mình, mà Giang Nam cũng thích khoác lác. Vợ chồng Trần Thiên Vũ thì thắc mắc mãi, họ biết rõ công lực của Giang Nam vẫn chưa bằng đối phương, dù có băng phách thần đạn cũng không thể dễ dàng thắng như thế, nhưng sự thực là Giang Nam đã thắng.

Trong trường còn có một người nghi hoặc, đó chính là Mạnh Thần Thông. Cao nhân của các phái cũng để ý Mạnh Thần Thông đang đảo mắt nhìn xung quanh tựa như đang tìm ai đó, mặt lộ vẻ bàng hoàng! Ba năm trước Mạnh Thần Thông đã từng đánh bại vợ chồng Trần Thiên Vũ, lúc đó võ công của y không bằng như bây giờ, băng phách thần đạn của U Bình cũng chẳng làm gì được y, y nghĩ bụng công lực của Đồ Chiêu Minh dù không bằng y ba năm trước nhưng cũng không thể cách nhau quá xa, theo lẽ mà nói thì hai viên băng đạn không thể làm cho y cứng đờ ra. Nhưng vì đầu tiên lửa bắn ra từ mũi kiếm của Đồ Chiêu Minh, tiếp đó là khí lạnh của băng phách thần đạn bao trùm, trong khoảnh khắc này Mạnh Thần Thông cũng không nhìn thấy rõ cho nên lòng tuy nghi ngờ nhưng lại không dám đoán đối phương có người ngầm giúp đỡ.

Người của phe Mạnh Thần Thông cũng không phục, bàn tán xôn xao. Mạnh Thần Thông nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, cần gì phải để trong lòng? Huống chi tính ra chúng ta vẫn chưa thua”. Lăng Tiêu Tử vuốt râu cười: “Mạnh tiên sinh nói đúng, Đồ hiền đệ đại phá kiếm trận của phái Võ Đang, chưởng môn phái Võ Đang không dám ứng chiến coi như cũng là một công lớn!”

Lăng Tiêu Tử có xích mích với phái Võ Đang, y cố ý nói lớn để Lôi Chấn Tử nghe thấy.

Lôi Chấn Tử xưa nay tự phụ, nay phái Võ Đang đại bại, y cũng chẳng còn mặt mũi gì nữa, tuy Giang Nam đã giúp y đánh một trận nhưng trong bụng cũng khó chịu nghe thế thì quả nhiên không nén được, lập tức nhảy ra lớn giọng nói: “Tỉ thí đã bao nhiêu trận, thời gian cũng không còn sớm nữa, chi bằng những nhân vật thủ lãnh như chúng ta cũng tỉ thí một trận. Mạnh Thần Thông, nghe nói người đã luyện được Tu la âm sát công, Lôi Chấn Tử này không biết lượng sức nên muốn thỉnh giáo!” lúc đầu y muốn khiêu chiến Lăng Tiêu Tử, nhưng nghĩ lại: “Muốn bắn người trước hết phải bắn ngựa, muốn bắt giặc trước hết phải bắt vua”. Tuy Lăng Tiêu Tử đã là nhân vật thành danh từ lâu nhưng rốt cuộc vẫn chẳng bằng Mạnh Thần Thông, theo y nghĩ Võ Đang là môn phái lớn nhất trong võ lâm, giao thủ với Mạnh Thần Thông thì không đến nỗi mất thể diện.

Mạnh Thần Thông điềm nhiên nói: “Lôi chưởng môn thật mau quên, ông có còn nhớ lúc nãy tôi nói những gì không? Dương sư đệ, đệ hãy nhắc lại cho ông ta biết!” Dương Xích Phù bước ra, ôm quyền cười nói: “Có phải Lôi chưởng môn muốn khảo nghiệm Tu la âm sát công của bốn môn không? Điều đó rất dễ, Dương mỗ cũng luyện vài năm, nay cũng muốn bày ra cái dỡ, nhân cơ hội này lãnh giáo kiếm pháp Liên hoàn đoạt mạng của Lôi chưởng môn, không biết Lôi chưởng môn có thể đoạt mạng của Dương mỗ được hay không, lúc đó xin mời khiêu chiến với sư huynh của tôi cũng không muộn”. Trước lúc tỉ võ, Mạnh Thần Thông đã bảo với Thống Thiên thượng nhân, sau khi thủ hạ của y thua thì mới đến lượt y tiếp chiến chưởng môn các phái, Dương Xích Phù chẳng qua chỉ lặp lại ý này mà thôi. Trong lời nói của y có mầm lẫn cứa, rõ ràng là coi thường Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử cả giận, toan phát tác thì Dương Xích Phù đã ôm quyền vái dài theo quy củ võ lâm rồi nói một chữ “mời”, đột nhiên khí lạnh dồn tới, Lôi Chấn Tử rùng mình suýt nữa ngộp thở, y thất kinh vội vàng giằng lửa giận, trấn tĩnh tâm trạng vận khí một vòng mới không cảm thấy lạnh nữa.

Trong khoảnh khắc này, Dương Xích Phù lắc người lướt tới trước mặt Lôi Chấn Tử, cười nói: “Lôi chưởng môn vẫn chưa rút kiếm, lẽ nào cho rằng Dương mỗ không đáng được ban chiêu?” ngay lúc này, Lôi Chấn Tử cũng không thể nào tránh được nữa, khi hai cao thủ tỉ thí với nhau, đôi bên phải cố gắng tranh tiên, Lôi Chấn Tử vội vàng xoay người lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, trở tay đâm một kiếm vào huyệt toàn cơ trước ngực Dương Xích Phù, y không thêm xoay người mà phía sau tựa như có mắt, cú đâm ấy rất chuẩn xác, vả lại kinh phong còn kêu lên vù

vù, rõ ràng võ công đã đến cảnh giới đệ nhất lưu, Dương Xích Phù không dám khinh địch, thế là hai chưởng múa tròn dẫn qua một bên, Dương Xích Phù đột nhiên cảm thấy một luồng tiềm lực vô hình kéo mình qua một bên, mũi kiếm trượt sang mấy tấc. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Dương Xích Phù đã đẩy hai chưởng ra.

Ba năm nay Dương Xích Phù đã được Mạnh Thần Thông truyền thụ cho nên công lực tăng tiến rất nhanh, đã luyện được đến tầng thứ bảy của Tu la âm sát công, hai chưởng vừa đẩy ra thì hơi lạnh bốc lên, tựa như thời tiết thay đổi từ mùa xuân ấm áp sang mùa đông giá buốt, Lôi Chấn Tử từng nghe Phùng Lâm nói thì biết không nên chạm chưởng với y cho nên phóng vọt người lên đánh ra một chiêu Tùy kích trường không, cây trường kiếm múa ra một đóa kiếm hoa từ trên không đâm xuống.

Lôi Chấn Tử đã vận chín phần công lực trong kiếm này, Dương Xích Phù chưa luyện Kim cương bát hoại cho nên không dám tiếp kiếm ấy, y buộc phải dùng khinh công thượng thừa tránh sang một bên, Lôi Chấn Tử hạ xuống chưa vững thì đã liên tục lia kiếm chém tới, Liên hoàn đoạt mệnh kiếm cứ đánh liên tục không ngớt như sông dài biển rộng, trong vòng ba trượng đều là kiếm quang của y, dù Dương Xích Phù luyện đến tầng thứ bảy của Tu la âm sát công nhưng trong nhất thời cũng không thể nào tiến sát tới được.

Dương Xích Phù đứng cách đó ba trượng phát chưởng, tuy chưởng lực có thể làm nát bia vỡ đá, gió lạnh thấu xương, nhưng Lôi Chấn Tử vẫn có thể cầm cự được, đôi bên càng đấu càng hăng, trong chốc lát hai người đã tuôn mồ hôi như tắm.

Trận đấu này kịch liệt hơn mấy trận đấu trước, khi đến chỗ căng thẳng thì người ở hai phe đều toát mồ hôi lạnh, Lôi Chấn Tử là chưởng môn một phái, nếu thua thì đệ tử phái Võ Đang chẳng còn mặt mũi nào; còn Dương Xích Phù là sư đệ của Mạnh Thần Thông, nếu thua thì những kẻ đi theo Mạnh Thần Thông sẽ không còn tin tưởng y.

Mạnh Thần Thông hơi nhú mày, Kim Quang đại sư thâm đồ ý thì chỉ thấy môi y mấp máy, té ra Mạnh Thần Thông đã sử dụng Thiên độn truyền âm chỉ điểm cho sư đệ, Kim Quang đại sư thâm kêu: “Không xong!” nhưng Mạnh Thần Thông chẳng hề ra tay tương trợ, ngoại trừ Dương Xích Phù, những người khác chẳng nghe được y nói gì, tuy Kim Quang đại sư đã thấy y giở trò nhưng cũng không thể can thiệp.

Trong khi đó chỉ thấy Dương Xích Phù lắc người đuổi tới, vung tay trái đánh ra một chiêu Du long thám thảo móc vào cổ tay của Lôi Chấn Tử, toan đoạt kiếm của y, Lôi Chấn Tử thấy y lao tới thì mừng lắm, lập tức đánh ra một chiêu Hoành vân đoạn phong, kiếm quang mở rộng như điện chớp lửa xẹt, chém vào cánh tay trái của Dương Xích Phù.

Kiếm ấy vừa chém ra thì chỉ nghe soạt một tiếng, ống tay áo của Dương Xích Phù đã bị chém một mảnh, thế nhưng cũng trong khoảnh khắc này, cong một tiếng, Dương Xích Phù đã búng ngón tay vào sóng kiếm của Lôi Chấn Tử. Hai bên lại tách ra, trở về cự li ban đầu.

Người ngoài nhìn vào thì thấy Lôi Chấn Tử tuy bị đối phương búng vào kiếm nhưng y cũng chém đứt tay áo của đối phương, hình như hơi chiếm được một chút thượng phong, đệ tử Võ Đang thấy chưởng môn thắng được một chiêu thì reo ầm lên. Nào ngờ Lôi Chấn Tử thâm kê khổ, té ra Dương Xích Phù được Mạnh Thần Thông chỉ điểm, đã nghĩ ra cách khắc địch chế thắng, y lướt xéo tới người kẻ địch tung đòn cầm nả, đến khi Lôi Chấn Tử chém kiếm tới thì cánh tay của y rút vào trong ống tay áo thì triển công phu Lưu vân phi tụ cuốn ống tay áo của y vào trong, đương nhiên với công phu của Lôi Chấn Tử, y không thể nào để cho kiếm của mình bị ống tay áo của đối phương cuốn lại nhưng Dương Xích Phù đã lấy ống tay áo thay cánh tay để cho đối phương chém tới, rồi búng vào kiếm của Lôi Chấn Tử.

Dương Xích Phù đã luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy, đã có bản lĩnh Cách vật truyền công, với cú búng ấy Dương Xích Phù đã đưa khí âm hàn từ kiếm của Lôi Chấn Tử vào lòng bàn tay của y, kể đó là vào trong người, chỉ trong chốc lát Lôi Chấn Tử thấy lạnh đến thấu tim! Lúc này Lôi Chấn Tử vừa mới vận chân khí chống lại đòn Tu la âm sát công của đối phương, cũng đã hao phí không ít nguyên khí, nay lại bị đối phương dùng Cách vật truyền công đưa khí âm hàn đánh thẳng vào người, y một mặt ngầm vận huyền công bảo vệ cho tâm tạng, mặt khác phải chống lại đòn tấn công của kẻ địch cho nên uy lực của Liên hoàn đoạt mệnh kiếm đã giảm đi rất nhiều.

Kiếm chiêu của Lôi Chấn Tử dần dần chậm lại, đệ tử phái Võ Đang cũng thấy không ổn, chợt nghe tiếng cong cong vang lên như mưa, lần này Dương Xích Phù chém càng nhanh hơn, y ra tay như điện, liên tiếp búng vào lưng kiếm của Lôi Chấn Tử hai cái rồi ung dung thoái lui, Liên hoàn đoạt mệnh kiếm pháp của Lôi Chấn Tử vốn liên miên không ngắt, một khi lực bất tòng tâm thì lộ sơ hở, đã chậm hơn ba phần, lần này thì cũng chẳng chạm được vạt áo của đối phương.

Dương Xích Phù cười ha hả: “Lôi chuồng môn, có cần tỉ thí nữa không?” Lôi Chấn Tử sắc mặt tái xanh, chẳng nói một lời rồi đột nhiên ném kiếm lui xuống.

Té ra lúc này máu trong người y đã bắt đầu đông lại, thanh kiếm còn lạnh hơn băng tuyết gấp mười lần, làm sao có thể cầm trong tay được? Y đã không thể dùng kiếm thì làm sao đấu tiếp?

Dương Xích Phù thắng một trận nhưng vẫn không lui, y đứng giữa sân lớn giọng nói: “Phái Võ Đang đã đại bại, còn chuồng môn nào muốn tỉ thí với Tu la âm sát công nữa không?” Lôi Chấn Tử vừa lui vào bên trong, chẳng nói một lời, sắc mặt vốn đã trắng bệch nay trở nên xám như xác chết, miệng chọt phun một ngụm máu tươi, người lão đảo như muốn đổ sầm xuống! Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư vội vàng đứng dậy mỗi người dìu một cánh tay, Lôi Chấn Tử đang lạnh đến nổi run cầm cập, chọt thấy trong người tựa như có hai luồng khí ấm áp chuyển động, cơn đau chọt giảm, té ra hai bậc tôn sư võ học đã dùng chân lực của bản thân giúp y đẩy khí âm hàn tà độc, nếu hai người này bị Mạnh Thần Thông dùng Tu la âm sát công tầng thứ chín đánh trúng, họ cũng có thể tiếp được hai chuồng, huống chi Dương Xích Phù chỉ có công lực đến tầng thứ bảy, vả lại còn là Cách vật truyền công, hai người hợp lực thì chỉ trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu Lôi Chấn Tử bốc khí trắng ngùn ngụt, sắc mặt dần dần hồng nhuận trở lại. Nhưng nỗi đau trong lòng Lôi Chấn Tử thì không thể nào giảm được, chỉ nghe y thở dài: “Hôm nay phái Võ Đang chẳng còn mặt mũi nào tham gia thịnh hội nữa!” Thống Thiên thượng nhân vội nói: “Cần gì phải để ý đến sự được mất ngẫu nhiên! Lôi huynh, yên tâm tịnh dưỡng”. Ngay lúc này chỉ nghe một giọng nói trong trẻo cất lên: “Ai dám coi thường phái Võ Đang ta? phái Võ Đang còn có người ở đây, ai dám nói đã đại bại? Hôm nay ta phải xem thử Tu la âm sát công của người như thế nào!” chỉ thấy một thiếu phụ áo trắng đẹp tựa như hoa, tà áo phất phới nhẹ nhàng bước ra, đó chính là Băng Xuyên thiên nữ!

Chính là:

Ngọc kiếm băng đạn cử cường địch, Mang Sơn đại hội lộ thần thông.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -